

Vermesser Levente

HIPOSZTÁZISOK

Huszonöt éves vagyok. A napfény
végigzúdul a Kolostor utcán,
hűséget ad ez a város,
kékfrankos délelőtt, Kinganyár.

Ötven, valami felé, vagy felén túl,
a templommal szemközt egy kocsma,
árnyékban ülök. Kijön a pincér,
igen, egy kisfröccs jöhet még.

Hetvenöt, a Maros szintje
határ mellett és egyre mélyül.
Jön a kisunokám: papó,
hová tegyük az almacsemétét?

Mondom neki: egy nagy gödörbe,
hajnalban, jó földbe ültessük el.

AZ ÉJJELIŐR

Karcsi egy bisztróban ül. Műszak utáni
rumot szüresöl, előtte kockás füzet.
Ír. Számot jegyez, angyalok nevét és
múlt heti szalagcímet. Kinagyítja őket.
„Örök sodrás a sorsunk.”
A pultnál kockát vetnek. Rágyújt. Egy
régi májusnak áldoz, tünde fénynek.
Kabátja bal zsebében almapár van,
fiúnak, kicsi lánynak. Másik zsebében

ezüstpengő, tört korral számvetés.
Kezet fog, lassan elindul hazafelé,
az éjszakát átadta, megőrizte.
És ahogy ballag az Árpád utcán
a kabátra vidám hajnalfolt ragad.
Még néhány méter meg néhány perc lesz,
egy reumás, frusztrált panelajtón
simán túljut, a rozsdát megbeszéli.
Most bent van. A lépcső tiszteleg,
és otthon az egész család várja.

Gólyaváró, 2010 (fa, 35x240x35 cm)